

Værelt
M208
A1
ud. 27

En Sandheds = Røst.

Til de Dyrigtige af Hjertet.

„Omvender Eder, thi Himmeriges Rige er kommet nær!“ (Johannes.)

Om Evangeliets første Principer eller Herrens Bei til at frelse Menneskene.

Syndefaldet og Forsoningen.

„Thi ligesom Alle døe i Adam, saa skulle og Alle levendegjøres i Christo.“ (1 Cor. 15, 22). „Altsaa, ligesom der ved Eens Fald kom Fordømmelse over alle Mennesker, saaledes skal og ved Eens Retfærdighed komme over alle Mennesker Retfærdiggjørelse til Liv. (Rom. 5, 18).

Ved disse og andre Skrifsteder forvielses vi om: at Alt, hvad Menneskene tabte ved Adams Fald, erstattes dem igjen ved Jesum Christum, uden en eneste Undtagelse; eller med andre Ord: den Plan, som Gud i sin Barmhjertighed har lagt for Menneskenes Frelse, er ligesom et Plaster, der dækker den hele Skade. Gud gav vore første Forældre en Lov, hvilken de overtraadte. Med enhver Lov følger en fastsat Straf, uden hvilken den har ingen Magt. For Exempel: i Danmark er en Lov imod Tyveri, Røveri og Mord; men dersom der ikke med samme Lov fulgte en bestemt Straf for dem, som begaae disse Forbrydelser, hvo vilde da frygte Loven? Det vilde være ligesom om der ingen Lov var. Gud gav en Lov og bestemte en Straf, og den Straf var, at vises bort fra Guds Ansigt og døe. Da Mennesket blev drevet ud af Edens Have, blev det ogsaa stilt fra Livsens Træ, og Jorden med alle Ting, som var derpaa, blev forbandet for Menneskets Skyld. (See 1 Mos. 3.) Og som han nu var udelukket fra Livsens Træ, saaledes skulde han ogsaa bortdøe fra Jorden. Altsaa, om der ingen Plan var lagt for Ijsjensløsning, da skulde Legemet have været overgivet til en evig Søvn i Graven, og Aanden til evig Forviisning fra Skaberen under den Ondes Magt, som havde overvundet den. Thi naar Straffen engang blev fuldbyrdet, da havde Mennesket ikke Magt til selv at gjenløse sig derfra.

Det var ikke rigtigt, at Gud skulde gjøre Noget i sin Barmhjertighed, som vilde berøve Retfærdigheden sine Fordringer og hindre Lovens Straf fra at blive fuldbyrdet paa Mennesket; thi det vilde kuldkaaste hans eget Værk. Gud maa være en Retfærdighedens Gud saavel som en Naadens Gud. Tillige var det ogsaa usandsynligt, at Menneskene skulde have Erfarenhed og lære at kjende Forskjellen imellem Godt og Ondt, og imellem Lyksalighed og Elendighed, saa at, efter at han havde smagt

det Bittre, han da maatte vide at paaafjonne det Gode, som Gud har beredt for dem, som elsker ham.

Derfor hengav Gud sin Søn til at være et Offer: „den Retfærdige for de Uretfærdige, at han maatte bringe os til Gud“ og som han blev opreist fra de Døde ved Faderens Kraft, saa erholdt han Magt over Døden, til at opreise alle Mennesker og bringe dem tilbage til sin Fader. Dette er Aarsagen, hvorfor Jesus sagde (Job. 12, 32): „naar jeg bliver ophøiet fra Jorden, vil jeg drage Alle til mig.“ Dette er Aarsagen, hvorfor alle Menneskers Aander vil blive gjenforenede med deres Legemer.

Denne almindelige Gjensløsning fra Straffen for den oprindelige Synd er uvilkaarlig og gjælder ligelig for Alle, baade den Retfærdige og Ugudelige. Den allerugudeligste Synder, som nogenfinde levede paa Jorden, og det uskyldige Barn paa sin Moders Arm, bragtes paa een og samme Maade under Forbandelsen, uden selv at gjøre Noget dertil. Men Guds Naade har været tilstrækkelig for dem Alle, saa at de, uden selv at gjøre Noget dertil, skulle gjenløses derfra og bringes tilbage til Gud, og da blive dømt og belønnet, ikke for Adams Synd, men for de Gjerninger, som enhver især selv har gjort, medens de vare i Legemet. Ifølge Adams Overtrædelse kommer alle Mennesker til at kjende Godt og Ondt, og kunne adlyde og ikke adlyde en Lov, naar de vover op og kommer til Forstanden (Skjelsaar). Derfor har Gud givet en anden Lov og Bud imod at gjøre Ondt, hvilken han atter har ladet kundgjøre for Menneskenes Børn ved Profheterne og ved Jesus og hans Apostler. Straffen som følger med denne anden Lov er, at foreviges anden Gang bort fra Herrens Ansigt, efter at de ere blevne gjenløste fra den første Død og bragte tilbage til ham. (See 2 Thess. 1, 9.)

Den anden Lov er gjældenbe for alle Folk, for hvem den er bleven kundgjort; men de, som ingen Leilighed har i dette Liv at vorde bekjendt dermed, vil blive dømt efter deres Samvittigheds Lov, og ikke efter den aabenbarede Lov.

Denne anden Lov kan ingen Magt have over Menneskene førend de komme til Skjelsaar (eller blive ansvarlige for Gud.) Altsaa ere alle Mennesker uskyldige i deres spæde Alder, og de, som døe i den uskyldige Tilstand vil faae det evige Liv og Salighed, fordi de ikke selv have overtraadt og ei heller ere ansvarlige for Adams Synd. Derfor tog Jesus smaa Børn i sine Arme og velsignede dem og sagde: „Guds Rige hører saadanne til,“ og atter siger han: „see til, at I ikke foragte een af disse Smaae, thi jeg siger Eder, at deres Engle see altid min Faders Ansigt, som er i Himlene.“ (See Marcus 10, 14 og Matt. 18, 10.)

Alle de, som have gjort Ondt, og havde Kundskab om den anden Lov, ere under den deraf følgende Forbandelse og Straf, og formaaer ikke i mindste Naade at frelse dem selv derfra, ikke mere end som Adam formaaede at frelse sig selv fra den første Lovs Straf.

De, som engang ere blevne skyldige for Gud, kan ikke gjøre Forsoning for deres Synder, saa at de undgaae Lovens Straf, om de endog siden efter skulde omvende sig og holde Lovens Bud. For Exempel: Danmarks Lov kræver Morderens Liv. Kan da den Mand, som med frit Forsæt myrder sin Næste, tilfredsstille Lovens Krav og undgaae Døden ved Ombendelse og god Vandel derefter? Han kunde maafee stulle Betjenten, som søgte efter ham, eller underkjøbe Dommeren til at negte Ret-

færdigheden sine retmæssige Forbringere; men dette vilde være at gjøre Uret imod Retfærdigheden, istedetfor at slyddestigøre dens Ret. Men viid tilvisse, o Mennecke! at al Jordens Dommer kan hverken stufes eller underkjøbes.

Derfom en eneste Synder kan gjøre Forsoning for sine forbigangne Synder ved at omvende sig og gjøre gode Gjeringer i Fremtiden, da kunde Adam ogsaa ved de samme Midler have undgaaet den første Lovs Straf, og Christi Lidelser og Død vilde i begge Tilfælde have været usdvendigt.

„Uden Blodsudgydelse er der ingen Syndsforladelse,“ siger Herren. Men Ingen som er under Forbandelsen, kan gjøre Forsoning for en Anden, thi om han leed Lovens Straf, forsonede han ifkun for sig selv, ei heller kan han bringe sig selv tilbage til Gud og hans Salighed. Derfor maa et uskyldigt Bæsen, som ikke er under Forbandelsen, opoffre sig selv som en Midler og Gjensløser, ellers maatte Alle lide den bestemte Straf.

Saaledes see vi, at Christi Forsoning var dobbelt: Først for den oprindelige Synd, hvilken Forsoning er uvilkaarlig og strækker sig til Alle; for det Andet: for hvert enkelt Menneskes egen Synd, hvilken er vilkaarlig og strækker sig ifkun til dem, som indgaaer dens Betingelser.

Som Straffen for den oprindelige Synd kom over alle Mennesker uden deres Samtykke og Medvirking, saaledes ere de ogsaa gjenløste derfra, uden nogensomhelst Betingelse.

Paa den anden Side: Straffen for vore egne Synder have vi paadraget os ved vore egne Gjeringer og efter vor egen Villies Tilboieligheder; der har Gud fastsat visse Betingelser, ved hvilke vi alene kan blive gjenløste derfra. Lad Ingen smigre sig med den Tanke, at de kan blive frelst fra deres Synder uden nsiagtigen at opfylde disse Betingelser.

Det vil ikke sige, at Tro, Omvendelse, Daab, eller nogen god Gjering foroner for den mindste af vore Synder, thi var det ikke for Christi Forsoning, da vilde alle disse Ting være forgjæves. Men vor himmelske Fader, som beredte denne Plan af Barmhertighed for Verdens Begyndelse, Lovede Frelse ifkun paa disse Betingelser.

Dette Princip er fremstillet i alle Guds Gjeringer. For Exempel: Gud har beredt Midlerne til Livets Ophold for enhver Stabning, som han har givet Livet paa Jorden, men der er visse Betingelser for dem, uden hvilke de ikke kan leve. Gud har beredt sød Føde for Honning Bienen, men dog maa den indsamle og oplægge sit Vinterforraad, Mennesket maa dyrke Jorden, for at tilveiebringe Brødet, og han kunde lige saa vel vente at høste uden at saae Sæden, som han kunde vente at blive frelst uden at adlyde Evangeliet.

Men skal Landmanden sige, naar han indsamler sin Afgrøde: „see, mine Hænder have frembragt dette,“ og forsømme at takke Gud derfor? Gud skabte først Jorden og derefter Sæden og tilsidst sendte han Regn og gjorde, at det foreredes. Og om nogen af disse Ting fattes, da er alt hans eget Arbeide omsonst. Og dog alligevel, uden at han pløier eller saarer vil han omtomme af Mangel paa Brød.

Nu vil Synderen maaffee spørge; hvilke ere disse Betingelser, hvorved jeg kan blive frelst? Disse Betingelser ere meget simple, ligesom alle Guds Gjeringer. Og hvorfor skulde de ikke være det, naar de ere bestemte til Gavn, saavel for Tiggeren,

for Kongen; for de Simple saavel som for de Vise. De ere tydeligen omhandlede i Christi Evangelium, hvilket vi nu ville begynde at omhandle.

Evangeliet.

„Kun er der Nogle, som forville Eder og vilde forvende Christi Evangelium, men om endog vi eller en Engel fra Himmelen prædikter Evangeliet anderledes for Eder, end vi har prædiket det, han være en Forbandelse.“ (Gal. 1, 7. 8).

Hvilket er Christi Evangelium som Paulus og hans Medbrødre prædikede? Om nogen af de mange forskjellige Lærdomme, som læres i vore Dage i Europa og Amerika, er det Evangelium, som Jesu Apostle lærte, hvilken er det da?

Kjære Læser, disse ere saa vigtige Spørgsmaal, som umiddelbar angaae Dig og mig. Vor evige Velsærd beroe paa, at forstaae og adlyde dette Evangelium retteligen. Maaſkee somme af mine Læsere vil betragte det som Daarſkab for dem, at begynde at undersøge og besvare dette saa vigtige Spørgsmaal, et Spørgsmaal, hvori de lærde Biskopper og Geistlige i den hese Christenhed er meget uoverensstemmende. Men vi læser i Skriften: „Gud har udvalgt dem, som vare daarlige for Verden, for at beskæmme de Vise, og det for Verden frøbelige for at beskæmme det Stærke.“ (1 Cor. 1, 1—27). Og atter: „dersom Nogen iblandt Eder tykkes sig at være viis i denne Verden, han vorde en Daare, at han kan vorde viis; thi denne Verdens Wiisdom er Daarlighed hos Gud, som skrevet staaer; han er den, som griber de Vise i deres Trædſkhed; og atter: Herren kender de Vises Tanker, at de ere forfængelige. Derfor rose Ingen sig af Mennesker. (1 Cor. 3, 18—21).

Jesus befalede sine Disciple, at prædikte Evangeliet for al Skabningen, med den Forjættelse, at den, som troer og bliver døbt, skal blive salig. (Marc. 16, 16). Saliggjorelsens Plan, som Gud har beskicket til Gavn for al Skabningen, maa nødvendigviis være simpel i sine Forkrifter og Fordringer, og saaledes flirket til de Uværdes Forfatning. Var det ikke saaledes, hvorfor skulde han da sige: den, som ikke troer, skal fordømmes. Atter er det skrevet: at ethvert Menneske skal selv gjøre Regnskab for Gud. Hvor vigtigt er det da ikke, at ethvert Menneske skal tænke og handle for sig selv.

For over tusinde Aar siden, medens den romersk-catholiske Kirke regjerede over den ganske Christenhed, var det ikke tilladt Almuen at læse Skriften, fordi (som man sagde) de ikke selv havde Evne til at bedømme den. Men hvad sagde den af Gud begavede Apostel? Skriften kom ikke i gamle Tider efter Menneskers Villie, men de hellige Guds Mænd talte, som den Helligaand drev dem; og atter: „hvadsomhelst er skrevet tilforn, er skrevet os til Lærdom.“ Derfor befalede Jesus Jøderne og sagde: raudsag Skrifterne! Og de, som Paulus prædikede Ordet for i Beroea, kaldtes mere veltænkende end Jøderne i Thessalonika, fordi de dagligen vandsagede Skrifterne for at see om disse Ting vare saaledes. Jeg raader Dig, kjære Læser at Du følger de Beroensers Exempel. Og naar Du læser, da beed om den samme Hellig-Aand, ved hvilken Skrifterne vare skrevne, paa det, at Du maa forstaae, hvad Du læser. Med Hensyn til Brevet til de Galater, vil Læseren see, at det kraftige Sprog i Teksten i Begyndelsen af Capitlet var fremkaldt ved, at nogle omvendte Jøder i Galatias Menighed lærte, at man burde omstæres. De fornegtede ikke Christum eller Evangeliet, som Paulus prædikede, men de forventede Evangeliet og

forvilde de Hellige og paadrog sig Guds Forbandelse. Apostelen siger fremdeles, om noget Menneske (ham selv iberegnet) eller en Engel fra Himmelen skalde forvende Evangeliet saaledes, da skalde han blive forbandet. Den samme Apostel lærer om (Heb. 6) at de første Grunde eller Begyndelselæren om Christo ere: Tro paa Gud, Omvendelse, Daab, Haandspaalæggesse, Nadver, Opstandelse og evig Dom. Den hebræiske Menighed, som havde troet og adlydt disse første Grundlærdomme blev formanet til at gaae fremad til Fuldkommenhed og ikke lægge en Grundvold med døde Gjæringer, som siden maatte gjøres om igien.

Uden et rigtigt Begreb om disse første Grunde kan et Menneske ikke gøre det første Skridt til Fuldkommenhed, mere end et Barn kan lære at læse, uden at kjende sit Alfabet, eller en Elev blive til en Mathematiker, uden at kjende Figurerne. Addition, Subtraktion, Multiplikation og Division ere Grundreglerne i Arithmetikken. Med et fuldkomment Bekendtskab med og Anvendelse af disse Regler bliver den Studerende fuldkommen i Regnekunsten, men uden dem kan han ikke opgjøre det simpleste Stykke. Saaledes er det ogsaa med den religiøse Verden; uden at have rigtigt Begreb om og gjøre rigtigt Brug af de første Grundlærdomme i Evangeliet, vil Menneskene altid lære og aldrig komme til Sandheds Erkjendelse."

Lader os nu omhandle og betragte disse Evangeliets Principer eller første Grundlærdomme hver for sig og begynde med

T r o .

Tro er det første Princip (eller Grund) i aabenbaret Religion; med andre Ord: Troen maa først komme i Synderens Hjerter, førend han kan omvende sig eller gjøre Noget til sin Frelse. Forfatteren af Epistelen til de Hebræer giver følgende Forklaring om Troen (11, 1): "Men Troen er en Bestandighed i det, som haabes, en fast Overbeviisning om det, som ikke sees;" og atter i 6te Vers: "men uden Tro er det umuligt at behage ham (nemlig Gud); thi det bør den, som kommer frem for Gud, at troe at han er til, og at han bliver deres Besømmer, som søger ham," og atter siger den samme Apostel i Rom. 10: "Altsaa kommer Troen derved, at man hører, men at man hører, skeer ved Guds Ord," og atter i det 14de Vers siger han: "men hvorledes skulle de høre, uden der er Nogen, som prædiker? men hvorledes skal Nogen prædike, dersom de ikke blive udsendte."

Det er tydeligt at forstaae af disse Skriftsteder, at Troen kommer i Hjertet ved Bidners Bidnesbyrd, hvem Gud opreiser og sender ud til at prædike hans Ord og vidne om Sandheden. Denne Tro er ikke en sikker Kundskab om nogen Ting, men en Tillid til Noget, som haabes, men ikke sees.

Al Tillid grunder sig paa Overbeviisning enten sand eller falsk. En sand Tro grunder sig paa sand Overbeviisning; en falsk Tro paa falsk Overbeviisning. Hvad enten det angaaer jordiske eller himmelske Ting, det er det samme, men et Menneske kan ingenlunde have Tro, hverken sand eller falsk, uden det jo kommer af sand eller falsk Overbeviisning.

Jesus lignede Rigets Evangelium ved god Sæd, som en Mand saaede i sin Ager; lad os derfor anvende et Sædekorn til at udtyde Troens Princip, hvilket vi vil gjøre ved at fortælle nogle simple Tildragelser.

Da Indianerne i Amerika først saae Krudtets kraftige Virkninger iblandt Euro,

pæerne, som først nebsatte sig iblandt dem, bleve de meget begjærlige efter at anskaffe sig store Mængder deraf. Nogle ondskabssfulde Europæere sagde dem, at det var en Slags Sæd, som naar den blev saact i Jorden vilde groe og afgive en overflødig Høst. Nogle af disse uvidende Menneſker troede paa denne falske Overbeviisning, og kjøbte store Masſer af den indbildte Sæd og betalte den meget dyrt og saae den med megen Omhu. Men Udfaldet var det samme, som af al anden falsk Tro, nemlig at det slog feil.

Derimod, da de saae det første Hvedebrød, som blev lavet af Europæerne, blev det dem fortalt, at det blev lavet af et Slags Sæd, som, om den blev saact og vel behandlet vilde afgive overflødig. De maatte naturligtviis modtage denne Fortælling med nogen Mistanke om, at det maatte ogsaa var et Bedrageri. Men som Europæerne forſikkrede dem, at de havde en god Høst deraf hvert Aar begyndte de endelig at troe, hvilket bragte dem til at gjøre et Forsøg. Og som Sæden de saae begyndte at fremspire, saa tiltog deres Tro, og de begyndte at glæde sig over Udsigten til en Afgroede; og som det vorede og modnedes, blev deres Tro fuldkommengjort ved Kundskab, og de nød Frugten af den ved Gjerningen fuldkommengjorte Tro.

I begge disse Tilfælde see vi, at disse Menneſker havde Tro, og at denne Tro opkom ved Bidnesbyrd, som bares for dem; men efter at de havde prøvet, viste det ene sig at være sandt, og det andet at være falsk. Og førend vi fortabe denne Gjenstand vil vi vise, at Rigets sande Evangelium vil ogsaa vise sig at være sandt paa samme Maade.

Enhver maa indsee, at førend en Synder ret kan omvende sig for Gud, maa han først tro, at der er en Gud til; for det andet tro paa hans aabenbarede Lov og for det tredje paa Guds Søns, Jesu Christi Død og Opstandelse til at gjøre Forsoning for Menneſkene, paa det at Syndsforladelse maatte skænktes dem. Naar et Menneſke ikke troer paa Gud og hans aabenbarede Lov, da vil han heller ikke tro, at han er en Synder, thi Skriften siger: "at Synd er Lovens Overtrædelse." Ei heller vil han tro, at han vil blive straffet i det tilkommende Liv for at overtræde Love, som han ikke troer kom fra Gud. Om han troede paa Gud og hans Love, samt at Straffen er retfærdig, som paafulgte samme, saa kunde han dog ei haabe at vorde tilgivet og frelst fra den Straf, uden at han ogsaa troede paa Forsoningen ved Christum. Denne Tro maa altsaa gaa forud for Omvendelse.

Tro er uundgaelig nødvendig til Frelse og Salighed; uden den kan intet Menneſke blive frelst. Men Tro alene kan Ingen gavne. Om Du troer, gjør Du vel; men Djævlene tro ogsaa og skjælve. "Men vil Du vide, o Du forsængelige Menneſke, at Troen uden Gjerninger er død." (See Jacob 2, 17—26.)

Hvo, som vil læse Apostlenes Gjerninger, vil see, at de iblandt alle Nationer, hvor de prædikede, først bestræbte sig for at grundfæste Tro i Folkets Hjerter, baade ved deres eget Bidnesbyrd og ved Propheternes Bidnesbyrd, som levede før dem. Og naar Folk troede, da bleve de underviste og formanede til Omvendelse og til at lade sig døbe i Vandet til Syndsforladelse i Navnet Fader, Søn og Hellig Aand. For Exempel i Ap. Gj. 2. læse vi, at paa Pintsedagen var en stor Mængde forsamlet i Jerusalem fra alle Nationer, for hvem Apostlene prædikede den første Prædiken, som blev holdt efter Christi Himmelfart. De vidne de frimodigen om Christi Opstandelse og beviste det ogsaa af Propheterne og Psalmerne. Saa frimodigt og bestemt var

deres Vidnesbyrd, at Mange troede. Og de sagde til Petrus og de andre Apostler „I Mand, Brødre! hvad skal vi gjøre? Men Petrus sagde til dem: omvender Eder og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse, og I skal faae den Hellig-Aands Gave, og Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til og alle dem, som ere langt borte, hvilket som helst Herren vor Gud vil kalde dertil. De som nu gjerne annammede hans Ord, bleve døbte, og der vandtes samme Dag henved tre tusinde Sjæle.“ Lad os nu spørge, hvad er.

Omvendelse?

Saad Omvendelse er, at høre op at gjøre Ondt og at lære at gjøre Godt, bekynde forrige Synder med en fast Beslutning ei at synde mere. Det vilde være uden Nytte for en Synder at bekjende sine Synder for Gud, uden at han var bestemt paa at forsvare dem. Det vilde være daarligh for ham at bekjende for Gud, at han havde forurettet sit Medmenneske, uden han var bestemt paa at gjøre Alt hvad han kunde til Erstatning. Omvendelse bestaaer da ei alene i at erkjende sine Synder med et synderknuist Hjerter, men tillige en fast og grundig Beslutning til at afstaae fra Alt, hvad der er ondt.

Om Mennesket gjør dette i een Dag, som de tre Tusinde gjorde paa Pintsedagen eller i een Time, som Stokmesteren og hans Huus gjorde (Ap. Gj. 16, 33.) da (og ikke før) ere de færdige og værdige til at gjøre det næste Skridt hvilket er,

Daab.

Bed at hense til det Foregaaende af Petri Prædiken, vil man see, at Herren lovede den Hellig-Aands Gave paa Vilkaar af Omvendelse og Daab til Syndsforladelse, og denne Forjættelse var til dem og deres Børn og til Alle, som ere langt borte.

Nu maae man komme ihu, at dette blev sagt til en blandet Mængde, som havde forsamlet sig fra alle omliggende Nationer til den store Pindsefest i Jerusalem. Og disse Petri Ord vare Saligsjælsens Evangelium, ei alene for dem, men for Alle, som boe paa Jorden og som vil annamme det.

Dette er tydeligen, hvad Jesus befalede sine Disciple at prædike i den sidste Underviisning, som han gav dem før sin Himmelfart. Og de skulde først begynde at prædike i Jerusalem, og da i alle Stæder og Byer i Judæa, derefter i Samaria, og siden til Jordens yderste Dele. Og om vi skulde følge dem (i vore Undersøgelser) iblandt alle Nationer, hvorsomhelst de gik hen, da vilde vi finde, at de prædikede de samme Ting. Jeg ønsker, at Læseren vil tage det nye Testamente og læse Beretningen om Christi sidste Samtale med hans Disciple, som den er skreven af Matt. (28, 18—20. Marc. 16, 15—18. Luc. 24, 45—50. og Ap. Gj. 1, 8.) Enhver af dem skriver Noget, som er ubeladt af de Andre. Men ved at læse det Hele sees man at de bleve befalede at prædike Omvendelse og Syndsforladelse iblandt alle Nationer og døbe dem som troede i Navnet Fader, Søn og Hellig-Aand og efter at de havde døbt dem, da at lære dem at iagttage Altting, som Jesus havde befalede dem, og „Tegn skulde følge dem, som troede.“

Jeg ønsker at være usigtig med Hensyn til Daaben fordi der er saa mange forskjellige Meninger derom i disse Tider iblandt dem, som bekjende sig til Christendom

Nogle troe paa Bestaaelse, Nogle paa Oversøning, og Andre paa Reddhyppelse. Nogle troe, at det maa skee med smaa Børn, Andre ikkun med Vorne. Medens Andre igjen troe, at alle disse forskjellige Maader ere rigtige.

Nogle tænke, at det er ganske nødvendigt til Frelse og Salighed og Andre ikke. Nogle tænke, at det ikkun er et udvortes Tegn paa indvortes Gudsfrøgt; samt at de bør føle, at deres Synder er dem forladte, og at de have aannammet den Hellig-Aand, førend de ere værdige til at blive døbte.

Disse forskellige Ideer udspringe ikke fra Guds Ord, men fra Traditioner og nedarbejdede Fædrenestikke og Vedtægter.

Guds Ord omtaler „een Herre, een Tro, een Daab.“ (See Eph. 4, 5). Hvo som vil afkaste den gamle Banes og Overtroens Tænker, og læse det nye Testamente, vil finde den ene Tro og Daab fremsat saa tydeligt at han maa læse det, som løber forbi. Skriften siger, at Jesus var i alle Dele stiftet til at være „et Exempel for os“ til at vise os Veien, hvorpaa vi skulle vandre, og til at være vor „Frelser,“ og han siger: „hvo som vil være min Discipel, han tage sit Kors op og følge mig.“

Nu ville vi læse, hvad der er skrevet om hans Daab (Matt. 3, 13—17). „Da kom Jesus fra Galilæa til Jordan til Johannes at døbes af ham; men Johannes formænte ham det og sagde: Jeg har Behov at døbes af Dig, og Du komm er til mig! Men Jesus svarede og sagde til ham; tilsted det nu, thi saaledes bør det os at fuldkomme Alt, hvad Ret er. Da tilstede han ham. Og der Jesus var døbt, steg han strax op af Vandet, og see: Himlene aabnedes for ham, og han saae Guds Aand fare ned som en Due, og komme over ham. Og see, der kom en Røst fra Himlene, som sagde: „denne er min Søn, den Eftelste, i hvilken jeg har Velbehagelighed.“ Alt dette skete ikke for hans Skyld, men for vores.

Alf Christi Svar til Johannes see vi tydeligen, at han kunde ikke „fuldkomme al Retfærdighed“ uden at blive døbt i Vand. Og hvorfor? Var han en Synder? Nei! men fordi den Handling var en Deel af den Plan, som var engang lagt til Saliggjørelse af Faderen, paa det, at det faldne Menneske maatte blive gjenløst. Derfor var det nødvendigt, at han, som var hellig og uden Synd, skulde „ophøre den Lov og gjøre den hæderlig“ for Verden, paa det at intet andet Menneske skulde kunne retfærdiggjøre sig ved Uhygighed imod den. Strax efter Daaben, og ikke før, sendte Faderen sin Hellig-Aand over ham, og med høi Røst erkjendte ham for sin Søn for første Gang paa Jorden.

I alt dette har Herren viist os. Vortens Snæverhed og Veiens Tranghed, ad hvilken vi skulle gaae. Han har sat Exempel for os, og han har lovet, at de, som vil ydmyge sig for Faderen, og paatage sig Christi Navn og følge hans Exempel og blive døbt i Vand, at Faderen vilde ogsaa give dem den Hellig-Aand og erkjende dem som sine Børn.

Der er tre meget vigtige Puncter henhørende til Daaben, som ethvert Menneske burde forstaae vel, førend det lader sig døbe. For det første burde de være overbeviste om den rette Maade. For det andet burde de forstaae Hensigten dermed. For det tredje burde de være vel forvisfede om, at den, som forretter Handlingen, har Myndighed fra Gud til at gjøre det.

For det første lærer man tydeligt af Skriften, at Reddhyppelse i Vandet er den eneste Slags Daab, som er anerkjendt af Herren.

Der er ikke den mindste Indrømmelse i det nye Testamente om, at Jesus eller nogen Mand, som var sendt af Gud, nogensinde lærte eller brugte at døbe paa nogen anden Maade. Mange Historiefriivere beretter ogsaa, at de første Christue „neddyppede det hele Legeme i Vandet,“ og at Bestænkelse ikke var brugt førend i det tredje eller fjerde Aarhundrede. Johannes, som var Christi Forløber, døbte talrige Mængder af Folk „i Jordans Flod.“ (Marc. 1, 5.)

Efterat Jesus var døbt, „steg han op af Vandet“ (Matt. 3, 16). Johannes døbte ligesaa „i Enon nær Salem fordi der var meget Vand“ Joh. 2, 23). Da Philip døbte Kammerstjenden, „gik de ned i Vandet, baade Philip og Kammerstjenden; og han døbte ham, og efter at de kom op af Vandet, blev Philip bortført ved Herrens Mand“ (Ap. Gj 8, 38. 39). Derfoim Bestænkelse var Daab, hvorfor søgte da Johannes Steder, hvor der var meget Vand.

Om nogle saa Draaber Vand, stænket eller øst over dem, var nok, hvorfor skulde de da gjøre dem saa megen Umag og Uleilighed at gaae ned i Vandet og gjøre deres Klæder vaade?

Hvorfor gjorde Stokmesteren sig saa megen Uleilighed at gaae ud af sit Huus i den mørke Nat for at døbes? (See Ap. Gj. 16, 32—34).

Man seer, at Paulus og Silas „talede Herrens Ord til ham og Alle, som vare i hans Huus. Og han blev døbt og alle hans i den samme Time om Natten, og han førte dem ind i sit Huus og fremsatte Mad for dem og glædede sig med alt sit Huus.“ Heraf seer man, at de gik ud af Huset midt om Natten for at blive døbt, endssjøndt de havde Lys og Vand nok i Huset til at vadske Paulus og Silas. Atter, Jesus ligner Daaben ved et Barns naturlige Fødsel og siger (Joh. 3, 5): „uden Noget bliver født af Vand og Mand kan han ikke indkomme i Guds Rige.“

Alt komme ud af Vandet ind i et andet Element har stor Lighed med en Fødsel. Bestænkelse derimod ikke.

Paa ovenmeldte Sted i Skriften fremsætter Jesus Fødslen af Vandet først, og af Vandens side næst.

Som Fosteret skjules i Vand i Moders Liv førend det annammer den menneskelige Mand, og Blodet, som er uødvendigt for det naturlige Liv, saaledes maa ogsaa et Menneske skjules i Vandet, førend det kan gjøre Fordring paa Løftet om den Hellig-Mand og Nyttens af Christi Blod, som er saa nødvendig for det aandelige Liv.

Og atter, Neddypelse i Vandet er en Handling, som er indstiftet af Gud i Overensstemmelse med Evangeliets Grundlærdomme, nemlig Christi Død, Begravelse og Opstandelse til at tilveiebringe Menneskets Opstandelse og Fortløsning. Bestænkelse stemmer ikke overens med Begravelse og Opstandelse; men det ganske Menneskes Neddypelse ligner Begravelse og Opstandelse. Som Kristus blev begravet og opstod igjen, saaledes begraver den troende, omvendte Synder sit syndige Legeme og opstaaer af Vandet til at leve et nyt Liv. Dette er smukt udviklet af Paulus (Coll. 2, 12, Rom. 6), hvilket Læseren burde eftersee. Han siger, at disse Menigheder vare begravne med Christo i Daaben; og i det 17de og 18de Vers: „Gud skee Tak, at I vare Syndens Tjenere, men nu af Hjertet ere blevne den Lærdoms Form lydige som I have annammet, og friggjort for Synden ere I blevne Retfærdighedens Tjener.“

Saaledes see vi, at Romerne bleve befriede for Synden, da de adløde „den Lærdoms Form,“ hvilken Form svarer til Lærdommen selv.

Somme falske Lærere i Nutiden påstaae, at Jesus bestemte ikke nogen vis Naade for sine Apostler, og ifølge deraf sige de, at een Naade er ligesaa god som en anden. Til dette svarer jeg, Jesus bestemte Naaden ved sit eget Exempel og hans Disciple døbte Tusinder efter hans Underviisning, medens han endnu var hos dem. (See Joh. 3, 22—26 og 4, 1.) Men nogen anden Naade at døbe paa, tænkte de aldrig paa. Men da Jesus viste sig for Israelliterne i Amerika efter sin Opstandelse, lærte han og udvalgte Disciple til at prædike og døbe; og efterdi han ikke havde sat Exemplet for dem, gav han dem følgende Underviisning om Naaden, hvorpaa Handlingen skulde forettes: "sandelig siger jeg Eder, at hvorsomhelst der ombender sig fra sine Synder ved at høre Guds Ord, og begjærer at døbes i mit Navn, dem skal I døbe paa denne Viis: See, I skulle gaae ned og staae i Vandet, og i mit Navn skulle I døbe dem; og nu see, disse ere de Ord, som I skulle sige: kalde dem ved Navn og sige: "Med Fuldmagt fra Jesum Christum døber jeg Dig i Navnet Faderen, Sønnen og den Hellig Aand, Amen; Og da skal I nedlade dem under Vandet og bringe dem op igjen af Vandet. (Mormons Bog Side 462.)

Vi ville nu skride til at betragte Hensigten med Daaben. Endfsjøndt de saakaldte Baptister i Europa og Amerika troer paa den rette Naade at døbe paa, saa tage de dog feil med Hensyn til Hensigten dermed. De troe, at det itkun er et udbortes Tegn, og derfor lære, at den Paagjældende maa blive født af Aanden og føle at hans Synder ere ham tilgivne, førend de ville meddele ham Daab. Saaledes bringe de Millioner til Bidsfævelse. Hensigten med Daaben er Syndernes Forladelse, og Gud lover den Hellig-Aand siden efter.

Johannes "gik omkring i hele Omegnen af Jordan og prædikede Omvendelses Daab til Syndernes Forladelse. (Luc. 3, 3. og Marc. 1, 4.)

Efter Christi Himmelfart prædikede Petrus for Tusinder af Jøder om Daaben "til Syndernes Forladelse," (Ap. Gj. 2, 38.) Ananias sagde til Saulus "staa op og bliu døbt og åftv Dine Synder og paakald Herrens Navn." (Ap. Gj. 22, 16.) Den Hellig-Aand kom over Jesus efter at han kom op af Vandet. og atter, Jesus taler om at blive født af Aanden efter at være født af Vandet. (Joh. 3, 5.) Petrus lover den Hellig-Aand efter Daaben. (Ap. G. 3, 28.) Philip døbte Folket i Samaria, baade Mænd og Qvinder, førend een af dem annammede den Hellig-Aand. (Ap. G. 8, 16.) Naar Herren nogentid afveg fra denne Regel og gav den Hellig Aand for Daaben, da var det ikke efter Forjættelsen, men for at udføre et eller andet særdeles Niemed. Der er een Tildragelse af dette Slags omhandlet i det Nye Testamente (see Ap. Gj. 40.) Cornelius og hans Husefolk, som vare de første Hedninger, som Apostlerne prædikede Evangeliet for; men naar vi læse 10de og 11te Ept., see vi at det skete for at vise Apostlerne og de troende Jøder, at Gud ogsaa vilde annamme Hedninger, og at de skulde ikke fraholde dem Evangeliet.

Mange religiøse Folk i vore Tider betragte Daaben som nødvendig til Saliggjørelsen. Men vi spørge: er det nødvendigt, at den angrende Synder skal tilgives? Om det er, da er Daaben ogsaa nødvendig i samme Grad, thi den er Betingelsen for Tilgivelse.

Den, som forsømmer Daaben, forsømmer een af Betingelserne for Saliggjøvelse. "Den, som troer og bliver døbt skal blive salig. Den, som ikke troer (og følgelig ikke bliver døbt,) skal fordømmes." (Marc. 16, 16.)

Jesus indførte aldrig Noget i Saliggjørelsens Plan, som var usødvendigt. Menneskene maa leve af hvert Ord, som udgaaer af Guds Mund. „Hvo, som siger jeg kjender ham og holder ikke hans Bud, er en Løgner og Sandheden er ikke i ham.“ (1 Joh. 2, 4.)

Apostelen Petrus siger (i hans 1 Ep. 3, 21). „Daaben frelser os nu, ligesom Noa og hans Familie blev frelst i Arken, medens de Dvrige af Verden omkom i Vandfloden.“ Det gjør ingen Forskiel hvor gudsfrygtig en Mand end har været, hvor mange gode Gjerninger han har gjort, eller hvormeget af den Hellig Aand han har annammet, om han forkaster Daaben. Thi da forkaster han ogsaa Saliggjørelsen, og alle hans forrige Synder vilde komme tilbage til ham igjen. Betragter for et Dieblit hvorledes det gik med den gode Cornelius og hans Venner: (Ap. Gj. 10 og 11 Ept.) de vare meget gudsfrygtige, havde stor Tro og gjorde meget Godt, frygtede Gud og bad til ham bestandigen, men deres Tilstand var dog ikke saaledes at de kunde blive frelste, thi Gud sendte en Engel til ham, som sagde: send Bud til Zoppe til Petrus, og „Han skal sige Ord til dig, ved hvilke du og dit ganske Huus skulle frelses.“ Da Petrus kom og talede Herrens Ord til dem, kom den Helligaand over dem og de talede med fremmede Tungemaal og profheterede. „Han befalede, at de skulde døbes i Herrens Navn.“ Hvad tænker mine Læsere at Følgerne vilde have været, om de havde undslaaet sig for at blive døbte? eller om de havde forkastet Petri Ord, hvilke Englen sagde skulde frelse dem.

Om Barnebestænkelse.

Siden den christne Tidæalders fjerde Aarhundrede har Barnebestænkelse været praktiseret af en talrig Mængde falske Lærere. I Tidens Længde er denne den apostoliske Læres svære Forvendelse bleven meget almindelig, saa at mange Millioner paa nærværende Tid ere forførte ved Bedrageri. Apostlerne blev befalede at lære først, og derefter døbe; men spæde Børn ere uskikkede til at modtage Lærdom, og derfor heller ikke skikkede til at døbes. Jesus befalede Apostlerne at prædike Evangeliet i al Verden og sagde: „den, som troer og bliver døbt skal blive salig.“ Spæde Børn kunne ikke tro paa Apostlernes Prædiken, derfor skulle de ikke døbes. Petrus befalede Mængden paa Pintsedagen til at omvende sig først, og da blive døbt „til Syndernes Forladelse,“ men spæde Børn ere uskikkede til Omvendelse, og derfor er det Synd for Gud at døbe dem. „Synden er Lovens Overtrædelse.“ Spæde Børn have ingen Lov overtraadt, og derfor ere de uden Synd. Daaben er til Synders Forladelse, men spæde Børn have ingen Synder at forlades dem, derfor behøve de ingen Daab. Men om endog spæde Børn havde Synd, saa kunde de dog ikke blive dem forladte ved Daaben alene. Troen og Omvendelsen vilde være ligesaa usødvendig for Barnet som Daaben. Een af disse tre Betingelser alene eller to af dem, vilde ikke bringe Forladelse: de maae alle frivilligen indgaaes og opfyldes af den Paagjældende selv. Men det spæde Barn kan ikke frivilligen indgaae ei heller opfylde nogen af dem, hvorfor Børnenes Bestænkelse eller Daab bringer ikke de Velsignelser, som loves den, der troer og omvender sig, men det bringer en Forbandelse istedetfor Velsignelse.

Nogle antage, at fordi der i Skriften er omtalt, at Familier bleve døbte, var

der muligtis spæde Børn iblandt dem." Men i ethvert Tilfælde af denne Art er det skrevet, at de troede og glædede sig ved Herrens Ord, hvilket er et stort Beviis paa, at der var ingen spæde Børn iblandt dem.

Og andre igjen tænke, at det spæde Barns Bekæmpelse kommer istedet for Omfjærelsen. Men dette er ifkun en vis ubestemt Gissning, til at forblænde den Uvidende med. Der er ikke den mindste Hentydning paa noget Saadant i Skriften. Daaben har ikke mere Sammenhæng med Omfjærelsen end den har med „Babylons Taarn." Der er ingen Ligbed mellem de to Handlinger, ei heller imellem de to Hensigter, i hvilke de vare indstiftede.

Efterat Synderen har indgaaet de tre første Conditioner: Tro Omvendelse og Daab, saa at alle hans forrige Overtrædelser ere ham forladte, fulde han dernæst tragte efter den Helligaands Gave. Gud har indstiftet en vis Handling, hvorved han giver denne Gave. Han har autoriseret sine Tienere til at meddele den Helligaand ved Haandspaalægelse i hans Navn, s. Ex.: „Philip gik ned til Samaria Stad, og prædikede Christum for dem. Og Folket samdrægteligen gav Agt paa de Ting, som Philip talede." „Da de troede Philip, som prædikede de Ting, der høre til Guds Rige, og Navnet Jesum Christum, da bleve de døpte baade Mænd og Qvinder," „Der nu Apostlerne, som vare i Jerusalem hørte at Samaria havde annammet Guds Ord, da sendte de Petrus og Johannes til dem, hvilkte da de kom derved, bad for dem at de maatte faae den Helligaand (thi der havde endnu ingen af dem annammet den; dog vare de blevne døpte i den Herre Jesu Navn; da lagde de deres Hænder paa dem og de fik den Helligaand. Og da Simon (den Troldkarl) saae, at den Helligaand blev givet ved Apostlernes Haandspaalægelse, tilbød han dem Penge og sagde: Giv mig ogsaa denne Magt, at hvo som jeg lægger mine Hænder paa, maa faae den Helligaand (Ap. G. 8.). Her have vi det største Beviis til at bekræfte, at denne Handling var anordnet af Gud. At Haandspaalægelse, er en nødvendig Handling kan tydelig sees deraf, at Ingen af den store Mængde af Troende, som blev døbt i Samaria, fik den Helligaand førend denne Handling blev foretaget. Efterat Paulus havde døbt de Epheser igjen, „lagde han sine Hænder paa dem, og de annammede den Helligaand; og de talede med fremmede Tunger, og propheterede (Ap. G. 19.) Iblandt Christi Læres Principer, som de Hebræers Menighed havde annammet, omtaler Paulus Tro, Omvendelse, Daab og Haandspaalægelse. (Heb. 6.)

Vi ville nu omhandle

Præstedømmet,

Eller Magten og Myndigheden hos den som udretter disse Ting i Herrens Navn som skrevet er: „hvoreledes skulle de høre uden der er Nogen, som prædiker? men hvoreledes skal Nogen prædike, dersom de ikke blive udsendte? (Rom 10de 14.) Og jeg vil ydermere spørge: hvoreledes kan han blive udsendt uden ved Aabenbaring fra Gud? og hvoreledes skal han døbe, lægge Hænder paa eller udrette nogen hellig Handling i Herrens Navn, uden at Herren har bemyndiget ham til at handle i hans Navn? Det er ogsaa skrevet: „Og Ingen tager sig selv denne Ære, men den som er kaldet af Gud, ligesom og Aron var" (Heb. 6. 4.) hvoreledes var Aron kaldet? Ved Aabenbaring fra Gud fik Moses Befaling til at ordinere og indvie Aron til Præstedømmet (see Ap. G. 13, 1—4.)

Det er ikke nok, at en Mand er kaldet, men han maa ogsaa være ordineret ved En, som har Fuldmagt dertil. Dersom Gud vilde anerkende en ubemyndiget Mand's Handling, saa vilde Enhver kunne døbe efter den samme Regel. Men hvor kan en ubemyndiget Person døbe i Herrens Navn? Han kan set sige Ordene og forrette Ceremonien, men det er aldeles magtesløst, og vil aldrig staae Syndsforladelse. Mange verdslige Ting skee ved Commission, ved een Mand, som udretter en andens Mand's Gjerning, men saadan Gjerning er aldrig underkastet ved Lov, uden naar Gjerningsmanden har gyldig Fuldmagt fra den Person, i hvis Navn han handler. Hvor meget mindre Herren vil erkende og stadfæste sit Navns Anvendelse og sine hellige Handlingers Udførelse ved Mænd, hvem han ei har kaldet. Men hvorledes skal jeg kjende, siger den ærlige Synder spørgende: hvilken Mand, der har Fuldmagt fra Gud til at døbe mig til mine Synders Forladelse? Meget vel, kjære Læser, for det Første vil Du ikke let komme til den Tanke, at en Mand har den Fuldmagt, uden at han selv troer og lærer det. For det Andet: om han fortæller Dig, at Gud har ikke talt til Menneskene for mange Hundrede Aar, og at Aabenbarelse skeer ikke mere, og han vil ikke aabenbare sin Villie, som i gamle Tider, da vil Du kjende uden videre Undersøgelse, at Gud har ikke sendt ham. Men naar en Mand som Johannes og alle de gamle Apostler kommer og vidner, at Gud har sendt ham for at advare Folk om at omvende sig til Herren og lade sig døbe i Vand til Syndsforladelse, og lover Dig den Helligaand ved Haandspaalæggelse, der er Noget, hvorpaa du kan begynde at grundfæste din Tro, og om du vil give Rum for hans Ord i dit Hjerter, og tænke over dem, og bede til Herren om det, om hans Vidnesbyrd er sandt, da vil det blive ligesom god Sæd, som saaes i Jorden, hvilken spirer og voxer op og bærer Frugt. Thi see, Christi Aand vil bære Vidnesbyrd i dit Hjerter, at det er sandt, og det vil begynde at groe i dit Hjerter og din Forstand blive oplyst, og du vil begynde at kjelne imellem Lyset og Mørket, og see Guds Ting mere tydeligt. Saaledes vil din Tro begynde at tiltage og du vil glæde Dig over Sandheden ligesom En, der er kommen fra Mørket ind i Lyset.

Om du bliver døbt og han giver dig den Helligaand ved Bøn og Haandspaalæggelse, da vil du vide at hans Vidnesbyrd er sandt og at Gud er med ham, "thi han hører ikke dem, som synder". Saaledes er det med den sande Religion af Himlen, hvilket ikke er som Menneskenes Sammensætninger, den bærer sin egen Byrde beviser sig selv at være sand, medens de Vantro vandre i Mørke og komme aldrig til Kundskab om Sandheden.

Til Slutning ville vi vidne for alle Mennesker, i hvis Hænder dette monne komme, at Gud har atter lagt sin Haand paa; ligesom i gamle Dage, at kalde Mænd til sit hellige Arbeide, til at arbeide i sin Viingaard for sidste Gang. Til at berede Veien for Frelserens andet Komme, naar Han skal komme i Himmelen's Skyer med Kraft og stor Herlighed "at hevne sig over alle dem, som ikke adlyde vor Herre Jesu Christi Evangelium" (see 2 Thess. 1, 7—8 B. og Ap. Gr. 1, 11 B.), og at vi paa kalde alle Mennesker i vor Herres og Mesters Navn, sigende: bered Eder, bered Her-

rens Bei! Ja, vend om fra alle Eders Synder, — fra Manddrab, Røveri, Løgn og Bedrageri, de Fattiges Undertrykkelse, Horeri og alle Eders hemmelige Vederfingreligheder, og ydmyg Eder for Herren, som Menneskene gjorde i gamle Dage, og kommer til Christum og bliver døbt i Vandet til Syndsforladelse, og Gud vil give Eder den Helligaand ved Haandspaalæggelse af hans Tjenere, og I skulle kjende og bevidne at disse Ting ere Sandhed.

Troes-Artikler

i

Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige

1. Vi troe paa Gud, den evige Fader, og paa hans Søn Jesus Christus og den Helligaand, hvilken bær Vidnesbyrd om Faderen og Sønnen, den samme igaar, idag og for evig.

2. Vi troe, at ved eet Menneskes Overtrædelse (nemlig Adams) alle Mennesker kom under den brudte Lovs Forbandelse, og vilde have været udelukket for evigt fra Guds Ansigt, var det ikke for Forsoningen ved vor Herre og Frelser, Jesus Kristus. Rom. 5, 18. 1 Cor. 15, 21—23.

3. Vi troe, at ved vor Herre og Frelser Jesu Christi Lidelse og Død, alle Mennesker ville blive gjensløste fra den oprindelige Synd og bragte tilbage for Guds Ansigt, da og der at blive dømt for deres egne personlige Gjerninger og ikke for Adams Synd. Matth. 16, 27. Rom. 2, 6. 1 Cor. 3, 8. 2 Cor. 5, 10. Aab. 2, 23; 20, 12. 13.

4. Vi troe, at alle Mennesker i deres tidligere Barndom ere udgytige til at kjende Godt og Ondt, og til at adlyde eller ikke adlyde en Lov, og Alle, som døer i den Tilstand, ville blive frelst til en evigvarende Salighed i Herlighedens Boliger; og vi troe, at de burde velsignes ved Haandspaalæggelse i Overeensstemmelse med de hellige Skrifter. Marc. 10, 13—16.

5. Vi troe, at alle Mennesker naar de komme til Skjelsaar, ere dygtige til at adlyde og ikke adlyde Guds Love, som indeholdes i de hellige Skrifter, og den paafølgende Straf er at blive udelukket anden Gang fra Guds Ansigt baade Legeme og Aand, efterat de er blevne gjensløste fra den første Død og bragte tilbage til hans Ansigt. Matth. 25, 41—46. 2 Thes. 1, 7—10.

6. Vi troe, at alle hedenste Folk ville blive dømt, ikke efter Guds aabenbarede Lov, men efter deres Samvittigheds Lov, hvis Straf er saa Slag, og det vil blive taaleligt for dem. Rom. 2, 14. 15.; 4, 15.

7. Vi troe, at Livsens og Saliggjorelsens Evangelium er frit for alle Mennesker, som ville adlyde det, og dets Principer ere følgende, nemlig:

1) at troe paa Gud og hans Søn Jesus Kristus, i Overeensstemmelse med den hellige Skrift, og paa den Helligaand, som gives Alle, som adlyder Evangeliet.

- 2) At vi troe, at alle Mennesker, naar de blive gamle nok til at være ansvarlige maae omvende sig, ndmyge sig og bekjende deres Synder for Gud, og saavidt mueligt at godtgjøre dem, som de maaskee have forurettet. Matth. 3, 2; 4, 17. Marc. 1, 15. Luc. 13, 3—5.
- 3) At alle Mennesker, som opfyldte de to første Betingelser, bør lade sig døbe i Vand til Syndsforlættelse i Navnet Faderen, Sønnen og den Helligaand. Matth. 28, 19. Marc. 1, 4. Luc. 3, 3. Apst. G. 2, 38. — **Maaden:** Eph. 4, 5. Col. 2, 11. 12. Rom. 6, 3. 4. Joh. 3, 5.
- 4) At modtage Haandspaalæggelse til Bekræftelse i Dvereensstemmelse med den hellige Skrift, samt at nyde Brødet og Vinen med hinanden, som er Billedet paa vor Herre og Frelser Jesu Christi brudte Legeme og udgydte Blod; og alle disse Handlinger, troe vi, skulle forvaltes ved dem alene, som ere bemyndigede af ham til at forrette disse Ting.
- 5) Vi troe, at Guds Kirkes Beskyttelse i alle aandelige Sager bør rette sig efter Guds Ord; og at det er de Helliges Rettighed, som adlyde det evige Evangelium, at bede for og nyde de Gaver og Betsignelser, som kommer ved den Helligaand, og havdes iblandt de Hellige i gamle Tider. 1 Cor. 12.

8. Vi troe ogsaa, at Guds Ord, som indeholdes baade i det gamle og nye Testamente, er Sandhed, og at Prophetierne, som ere opfyldte, er bogstavelig opfyldte, og at de øvrige vil ligeledes opfyldes.

9. Vi troe, at de Troende vil blive forsamlet til Ziøns Bjerg, og der blive bevarede fra de store Plager, som skal komme over Jorden i de sidste Dage. Ps. 102, 12—23. Es. 4, 5. 6.: 31, 4; 62, 11. 12. Jer. 3, 14. 15.; 4, 6. 7, Joel 1 og 2 Cap.; 3, 5. 21—23. Micha 4, 1—3.

10. Vi troe, at Jøderne skal forsamles fra alle Nationer til Jerusalem, før vor Frelseres anden Tilkommelse, efter Guds Forjættelse til deres Fædre, og han vil da aabenbare sig for dem, frelse og frigjøre dem fra deres Fjender. Sach. 12.

11. Vi troe ligeledes, at de Ti Stammer af Israæl, som har været skilt fra Verden over 2500 Aar, skal, efter Guds Forjættelse, blive forsamlet til Canaans Land. Deres Opholdssteder har været ubekjendt for alle andre Nationer; men Gud vil aabenbare det i de sidste Dage, og de skulle komme med stor Kraft og Under, ligesom da de kom ud fra Ægypten ved Moses, og deres Propheter skulle høre Guds Røst og komme frem, og Vandene skulle adskilles i Ørken, og Bakkene paa den øde Mark, og et tørt Sted blive til Vandkilder, og Bjergenes Grændser skulle bevæges for dem, og de skulle annamme deres Eiendom i deres forjættede Canaans Land. 5 Mos. B. 30, 1—11. Es. 11, 11—16., 63, 17. 18, Jer. 16, 14—17; 30 og 31 Cap.; 33, 6—14. Ez. 20, 33—38; 34, 11—31; 36 Cap.; 37, 21—28. og 48 Cap. Hof. 3, 4. Amos 9, 14. 15. Obad. 20. Zeph. 3, 14—20, Sach. 10, 6—12. Joh. 10, 16. Rom. 11. Ab. 7, 1—8.

12. Vi troe, at i denne Slægt, som nu lever, vil komme mange og store Plager og Pestilens, og at Tiden er nær, da Fred vil være tagen fra Jorden. Ab. 6, 8, 9 og 11 Cap.; 14, 14—20; 16, 18 og 19 Cap. Es. 2, 10—22; 11, 1—4; 13, 14, 24 og 34 Cap.; 49, 26.; 63, 1—6. Ez. 38 og 39 Cap. Dan. 12, 1. Joel 3, 14—22; Zeph. 3, 8. 9. Sach. 14. Matth. 24, 30. Luc. 17, 26—33. Ap. G. 3, 22. 2 Thes. 1, 6—9. 2 Pet. 3 Cap.

13. Vi troe, at før vor Frelsers anden Tilkommelse, han vil sende Engle, som skulle berede Veien for ham; indsætte det hellige Præstedomme og gjenoprette sin Menighed med Apostle og Propheter, som den var i vor Frelsers Dage paa Jorden. Matt. 3, 1. 2. Mat. 14, 6. 7. Ap. Gj. 3, 19—21.

14. Vi troe, at ved vor Frelsers anden Tilkommelse, kommer Dagen, der brænder som en Qvn, og at Jorden da skal renses ved Ild, som den i Noæ Dage blev rensed ved Vand; og da vil vor Frelser komme og alle de Hellige med ham Mal. 4, 1. Sach. 14, 5.

15. Vi troe, at efter at Jorden er rensed, Herren vil udgyde sin Aand over alt Kjød, som bliver tilovers, og der vil være Fred i tusinde Aar og Satanas vil være bunden og alle ville kjende Herren, fra den Lille til den Store iblandt dem. Ebr. 8, 8—13. Es. 11, 6—10. Mat. 20 Cap.

16. Vi troe, at denne Slægt, som nu lever paa Jorden, skal ikke Alle forgaae før vor Frelsers Tilkommelse, naar han vil begynde sit 1000 Aars Rige paa Jorden. Enc. 21, 24—35.

Om Ægtefab.

Vi troe, at Ægtefab er indstiftet af Gud tilgode for det selskabelige Liv, og at Samqvem mellem de to Kjøn udenfor Ægtestanden er Bederskyggelighed for Guds Naah.

Vi troe, at det er lovligt og rigtigt, at en Mand skal have een Hustru, og en Kvinde kun een Mand, og at ved Dødsfald de ere fri og kunne gifte sig igjen. Men Fremgangsmaaden ved Ægtevielse, samt Personen, ved hvem det skulde skee, maatte vel bestemmes ved Lov, og hvor saadanne Anordninger existere, der er det alle de Helliges Pligt at efterkomme dem.

C. Snow.

